

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΔΙ.

Τόμος Γ'.
ΑΡΙΘΜ. 18 (66).

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου έκάστου έτους, έξέμνηος μόνον
και προπληρωτέα: Πανταχοῦ φράγκοι 10 ἢ μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Γ'.
τῇ 15/27. Σεπτεμβρίου 1887.

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

Υπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκεν ἐσχάτως ὁ δόκιμος φιλόλογος καὶ συγγραφεὺς Ἰωάννης Φλάχ βιβλιάριον, πολὺν προκαλέσαν θόρυβον ἐν ταῖς γερμανικαῖς ἐφημερίσι, πανταχοῦ δ' ἐμποιῆσαν ἐνταῦθα αἰσθησιν, ὡς ἐκ τῆς γλαφυρότητος καὶ τῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς εἶνε γεγραμμένον. Ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ τὸ βιβλίον του „παραίνεσιν“, τὴν ὁποίαν ἀποτείνει πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ ἐπόπτας τοῦ ἐν Γερμανίᾳ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, εἶνε δὲ δι' ἡμᾶς, τοὺς Ἑλληνας, οὐχὶ ἀδιάφορον νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν παραίνεσιν ταύτην, διότι ὁ γράψας αὐτὴν δὲν περιορίζεται μόνον, ὡς ἤθελέ τις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰκάζει, εἰς το περὶ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ζήτημα, ὅπερ ἐπασχολεῖ τοὺς ἐνταῦθα διδασκαλικοὺς κύκλους, ἀλλ' ἄπτεται καὶ τοῦ περὶ τῆς καθωμιλημένης ζητήματος, ἐφ' ἧς ἰδιαζόντως ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν ὁμογενῶν του καὶ τὴν ὁποίαν εἰσηγεῖται, ὥςπερ ἄλλοτε ἐν Γαλλίᾳ ἐπραξεν ὁ ἀοίδιμος Γουσταῦος Εἰχθάλ, ὡς γλῶσσαν ἀξίαν μελέτης καὶ σπουδῆς.

Πρὸς δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου ἀφορμὴν ἔλαβεν ὁ συγγραφεὺς ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐλληνικῶν μαθημάτων ἐν τισι τῶν γερμανικῶν γυμνασίων καὶ ἐκ τῆς ῥοπῆς, ἣν ἀπὸ τινος μερικοὶ τῶν γερμανῶν φιλολόγων δεικνύουσι πρὸς ἐντελεῖ ἐγκατάλειψιν τοῦ ἐλληνικοῦ ἰδιώματος

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Γ'.

καὶ ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διὰ τῆς διδασκαλίας μόνης τῆς λατινικῆς γλώσσης. Εἶνε περιττὸν νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὴν κατάστασιν τῶν σημερινῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀνωτέρων σχολείων, ὡς καὶ τοὺς διαφόρους σκοποὺς, οὓς ἐπιδιώκουσι ταῦτα, ἄλλα μὲν ἀνθρωπιστικὰ ἀποκαλούμενα γυμνάσια, ἄλλα δὲ πραγματικὰ καὶ τέλους ἄλλα, ἀποβλέποντα μᾶλλον εἰς τὸ μέλλον, ἐνωτικά, τὰ ὅποια καὶ ἀποτελοῦσι μεσάζοντά τινα κρῖνον μεταξὺ τῶν ἀνθρωπιστικῶν καὶ πραγματικῶν γυμνασίων. Ἀρκεῖ νὸ παρατηρήσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἐν μὲν τοῖς πρώτοις διδάσκονται ἐπὶ οὐκ ὀλίγα ἔτη ὑποχρεωτικῶς αἱ δύο κλασικαὶ γλῶσσαι, ἡ τε ἐλληνικὴ καὶ ἡ λατινικὴ, ἐν δὲ τοῖς τελευταίοις αἱρεται ἐκ τοῦ μέσου ἡ ἐλληνικὴ καὶ διὰ τῶν ἐνωτικῶν λεγομένων ἐπιδιώκεται ὁ παραγκωνισμὸς ἀμφοτέρων τῶν γλωσσῶν τῆς ὀρχαιότητος πρὸς ὄφελος μᾶλλον τῶν θετικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιστημῶν.

Ἀπὸ πολλῶν ἐνιαυτῶν διεξάγεται λοιπὸν ἐν Γερμανίᾳ σφοδρὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων καὶ τάσεων, φαίνεται δ' ὅτι ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων οὐκ ὀλίγας κατήνεγκε κατὰ τῆς κλασικῆς παιδείσεως νίκας τὸ πρακτικὸν καὶ μᾶλλον πρὸς τὸν ὕλισμὸν πρὸςζηλούμενον πνεῦμα τῆς συγχρόνου γενεᾶς, ἀφ' οὗ τοσαῦτα λέγονται καὶ γράφονται

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΚΡΟΥΠ.